

både manden og kvinden er bundet og bevæger sig længere og længere væk fra arbejdsmarkedet. Det er ikke en ønskelig situation for regeringen, og derfor tager vi fat med det her redskab, så vi kan øge incitamentet til, at det kan betale sig at tage et arbejde, uanset om vi taler om manden eller kvinden. Det her drejer sig om at få folk i beskæftigelse og om at sikre, at det kan betale sig at arbejde, uanset om det er manden eller kvinden.

Sagen er jo, at vi jo ikke har fået kvinderne ud på arbejdsmarkedet, sådan som det er i dag. Nu får vi da skabt en situation, hvor det i første omgang kan betale sig for den ene at komme ud på arbejdsmarkedet, og så er der faktisk et endnu større incitament for den næste til at komme ud på arbejdsmarkedet. Det må da vel være det mål, som vi alle sammen går efter.

Formanden:

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I må undskylde, men det her det giver overhovedet ikke mening. Nu vil man til at give kvinderne penge for at gøre det, man ikke vil have at de skal gøre, for man vil give dem penge for at blive hjemme ved kødgrøderne. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Hvornår er det blevet Venstres politik, at man skal give offentlige penge til hjemmegående husmødre, til mennesker, der ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet? Hvorfor skal det offentlige finansiere, at der er nogle, der bare har lyst til at gå derhjemme? Er det vores opgave? Skal velfærdsstaten udvides til at omfatte hvad som helst?

Endelig et andet spørgsmål: Hvordan kan det være, at regeringen ikke har indkaldt den forligskreds, der er om arbejdsmarkedsreformen? For vi har jo taget hul på hele den her problemstilling med, at det ikke kunne betale sig at arbejde, og hvor f.eks. Det Radikale Venstre var med til at lægge et loft over kontanthjælpen. Hvis det ikke virker og regeringen kan dokumentere, at det ikke virker, det, vi blev enige om ville virke for få år siden, hvorfor indkalder man så ikke forligskredsen, så vi kan tage fat og finde nogle fornuftige løsninger, der indebærer ligestilling mellem kønnene, og at vi samtidig får løst et problem?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Regeringen er kommet med sit udspil netop for at komme med sit bud, og vi åbner for en forhandling med Folketingets partier om det her udspil indeholdende det her element.

Det, jeg så bare synes er interessant, er, at Det Radikale Venstres svar, som jeg kan forstå det, er, at hvis man ikke står til rådighed for arbejdsmarkedet, så trækker man 100 pct. Det er selvfølgelig reelt nok, og det kan godt være, at vi er lidt blødere der ved at sige, at vi trods alt vil sikre et vist minimum for forsørgelse. Det kan godt være, at det er det, der er tilfældet. Men med De Radikales forslag om at sige, at så er der slet ikke noget forsørgelsesgrundlag, så holder man jo også dermed kvinden, hvis det kun er kvinden, ude af arbejdsmarkedet. Det Radikale Venstres løsning hjælper jo ingen vegne i forhold til den problemstilling, som fru Elsebeth Gerner Nielsen rejser.

Vi kan bare konstatere i dag, at der er kontanthjælpsægtepar, hvor begge er fastlåst i en situation, hvor det ikke kan betale sig for nogen af dem at tage et arbejde.

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Det Radikale Venstres løsning er naturligvis, at man skal hjælpe enhver i gang, som har mulighed for at komme i gang på arbejdsmarkedet under en eller anden form. Det kan i første omgang være uddannelse, det kan være andre tiltag, men det vigtige er at komme i gang.

Jeg synes, at det her efterhånden lyder som en ren tilståelsessag. Venstres ordfører i debatten, fru Irene Simonsen, sagde, at ja, nu kan man fremover gå på total passiv offentlig forsørgelse resten af livet på en ny ydelse, der så i øvrigt er mindre end kontanthjælpen. Og dermed naturligvis også fastlåse folk i en social situation, som er på det allerlaveste niveau i det her samfund.

Jeg skal spørge, om det virkelig også er regeringens politik, eller om det, som Venstres ordfører tilkendegav heroppe, nemlig at man resten af livet kan sende folk på en total passiv forsørgelse, hvor det ikke er bedømt, om de under en eller anden form ville kunne deltage i samfundslivet, var en misforståelse. Er det virkelig også regeringens politik, at man nu sætter en gruppe mennesker på en total passiv forsørgelse og så i øvrigt på et niveau, hvor man må sige, at det er på det allerlaveste sociale niveau i det her samfund?